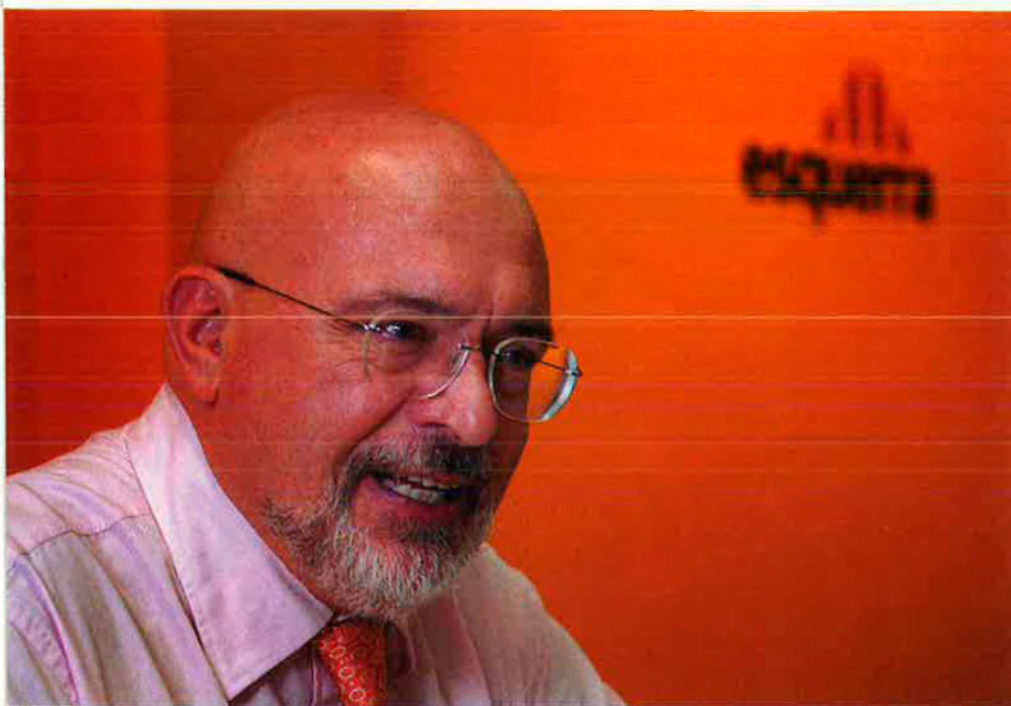

“El PSC amagava esborranys de l'Estatut a Maragall”

Josep Huguet, exconseller de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat de Catalunya per Esquerra, descriu els valors de Pasqual Maragall com a president. Explica que el PSC li ha fet molt la traveta i opina que aquest partit prefereix ara un candidat que no doni sorpreses.

Per què plega en Maragall?

—Ell va impulsar, des del Govern, —i amb el suport d'Esquerra Republicana, sense la qual ell no hagués estat president— el concepte del catalanisme d'esquerra. Va ser el president d'aquest primer Govern progressista des dels anys trenta i li ha tocat a ell posar fi a aquest Govern per tal de, segons l'opinió del seu partit, poder abordar una campanya de cara al referèndum de l'Estatut favorable al sí. Aquest final tumultuós que ell mateix s'ha vist obligat a provocar és la fi d'un projecte que,

precisament, va encapçalar ell gràcies a Esquerra. Crec que, quan Maragall fa fora del Govern Esquerra, sentència la seva pròpia mort política. Difícilment, la gent que li havíem donat suport li'l podíem tornar a donar.

Li han fet totes les travetes i l'han forçat finalment a matar políticament aquells que el van fer president i el van ressuscitar. Això feia difícil que tornés a ser candidat.

—Qui li ha fet les travetes?

—El seu mateix partit l'havia deixat marginat en diverses ocasions i molt

concretament en la negociació estatutària. Els dos grans perjudicats per la maniobra Mas-Zapatero són Esquerra i Maragall: els dos únics que eren capaços de posar el llistó molt més alt. Com ja es va demostrar en la negociació a Catalunya. Qui va salvar l'Estatut? No va ser gràcies a l'aparell del PSC ni gràcies al senyor Mas. Si Esquerra no hagués fet de mitjancer i Maragall no hagués fet, per una vegada, la figura de president estirant el partit fins a posicions on no volia anar el PSC, no hi hagués hagut Estatut.

Lamentablement, a Madrid van predominar els interessos de curta volada. Els interessos de Zapatero, per forjar una aliança amb la dreta, i els interessos de la dreta que, des del primer dia que va perdre la Generalitat, ha intentat tornar-hi per la via ràpida.

—Per què, durant la negociació a Madrid, Maragall no va fer el mateix que a Catalunya?

—Se'l va marginar. A Esquerra i a Maragall se'ns va marginar. De fet, el president tenia accés a esborranys de l'Estatut gràcies a Esquerra, perquè el seu partit no l'informava.

Així Mas i Zapatero maten de cop Esquerra i el maragallisme. Espero que, a la tardor, l'elector se'n recordi. Els que han matat Esquerra i el maragallisme han de rebre un càstig, perquè han posat els seus interessos partidistes per sobre de Catalunya.

—Diu que el PSC no informava Maragall sobre les negociacions de l'Estatut a Madrid?

—Se li amagaven documents. Vull recordar que hi va haver un moment clau, al final de les negociacions. És quan es convoca una reunió a Presidència de la Generalitat per parlar de finançament a la qual havien d'acudir totes les forces polítiques. Aquella reunió és desconvocada pel PSOE i CiU. Aquell mateix cap de setmana es produeix el pacte Mas-Zapatero. Ara surt al llibre d'en Josep Sànchez Llibre. Mas deia que re-

tirava l'Estatut i després pacta el que ja s'havia pactat. La prova és que l'endemà surten Pedro Solbes i Miguel Angel Fernández Ordóñez i diuen que, en qüestió de finançament, aconseguen menys del que estaven disposats a cedir. Si s'hagués fet aquella reunió sobre finançament com s'havia fet la de competències –els quatre partits catalans i el PSOE–, el llistó hagués quedat molt més alt o s'hagués retirat l'Estatut. Ni PSC ni l'aparell del PSC ni Artur Mas volien això.

—**Abans ha dit que, amb la negociació de l'Estatut a Catalunya, Maragall "havia fet de president, per una vegada". Ha estat l'única?**

—No, no. És un dels moments que va actuar clarament fent aquesta funció. Ell és un estrateg fins a cert punt visionari que té una visió errònia –per mi– però sincera de la possibilitat d'una Espanya plurinacional; que va intentar reconduir el concepte de Països Catalans mitjançant l'euroregió –no li va sortir bé, però ho va intentar– i que, durant el procés de debat estatutari, va fer un discurs pulcre, que podríem compartir –parlant de federalisme i de nació catalana. Tenia els elements estratègics prou clars.

—**Té una visió positiva, doncs.**

—És home de grans idees, però no home del dia a dia. Com a home de grans idees, ha deixat una petja. Lamentablement, alguns dels seus somnis s'han demostrat falsos després del procés estatutari. És a dir: més enllà dels Monegros, no hi ha federals. A mi em fa gràcia quan ara el PSC i CiU s'estripen les vestidures quan el PP diu que portarà l'Estatut al Constitucional.

—**Li sembla bé?**

—Políticament pot ser il·legítim després que s'hagi pronunciat el poble de Catalunya, però és legal. Aquest argument de la constitucionalitat el va fer servir el partit socialista per afaitar l'Estatut del 30 de setembre. Aquest xantatge del Tribunal Constitucional l'ha fet servir el PSOE i Convergència l'ha acceptat per retallar el text del 30 de setembre!

I el Govern d'Aragó també ha anunciat que presentarà un recurs contra l'Estatut pel tema de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. I el Govern d'Aragó és socialista. Però presentaran un recurs i justificaran que el PP en presenti un altre. I com el Constitucional és el que és,

hi pot haver una segona afaitada. I una tercera pot venir amb les lleis orgàniques que s'han de desenvolupar a Madrid. Si hem d'esperar que siguin generosos, com va dir Zapatero, vol dir que l'Estatut és dolent.

—**Deia vostè que els somnis de Maragall s'han demostrat falsos.**

—Maragall ha venut un producte, però la realitat no l'ha seguit. No sé què farà ara des del retir, però penso que l'ala federalista del PSC queda fora de lloc. El PSC queda molt més subaltern als dictàmens de Madrid.

—**Com actuava el president en el dia a dia?**

—Allà on no va actuar de president és com a persona de Govern. No feia seguiment dels temes –en aquest sentit, tenia una funció molt més clara el conseller primer– i, en canvi, quan intervenia ho feia amb atzagaiades, sorpresiva i ment.

—**Per exemple?**

—En remodelacions de Govern no pactades i innecessàries. O batalles del seu entorn pel control del poder, ja sigui per la llei electoral, ja sigui per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ja sigui per les vegueries o per la distribució de les xarxes de televisió digital. Els grans conflictes amb l'entorn Maragall són conflictes de poder, no de Govern. En aquest sentit, està molt contaminat pel seu entorn.

—**Qui forma aquest "entorn" i quin paper han representat?**

—L'entorn el formen el seu germà Ernest, el senyor Garcia Bragado, el senyor Mercader i la senyora Obiols. Hi ha de tot i força. És evident que algunes de les maniobres de poder es generen a l'entorn. Algunes decisions es prenen en funció de les pressions dels mitjans de comunicació, d'aquells que pretenen fer i desfer governs i ja diuen quin ha de ser el pròxim Govern de la tardor. Si l'autoritat consisteix a fer cas dels editorials i dels grups mediàtics passa a ser autoritarisme sense fonament. Aquí és on hi ha l'esca del pecat.

—**Mitjans catalans o espanyols?**

—Mitjans catalans filoconvergens i mitjans catalans filosocialistes. Tots dos han influït a Palau, els han cregut i han actuat malament. Amb això tenia raó el president Pujol, que deia que un polític no pot fer cas dels diaris. No pots governar a cop de diari ni a cop d'enques-

ta. Ha d'haver-hi unes conviccions i un rigor en el Govern. Això és el que ha fallat en l'entorn. Curiosament, no han estat qüestionats en cap remodelació de Govern.

—**Perquè n'estaven al marge?**

—A banda de la responsabilitat del president, també hi té responsabilitat el partit. Han intentat tirar tota la responsabilitat d'aquest Govern i d'algunes frivolitats damunt d'Esquerra i això és una injustícia total. Perquè el principal generador de situació de desequilibri ha estat l'entorn presidencial i aquest entorn depèn del PSC. Quin és el partit immadur per governar en coalició? Els que portaven vint anys governant els principals ajuntaments del país i que tenen experiència de govern a Madrid. Que Esquerra, que no ha governat mai, tingui alguns aprenentatges difícils és lògic. No és de lògica que el gran partit de les institucions de Catalunya no hagi estat capaç de controlar el seu president i el seu entorn.

—**Pel que diu, és més fàcil per a Esquerra refer el pacte catalanista i d'esquerra amb un altre candidat del PSC.**

—Amb Maragall hagués estat molt i molt difícil. Això vol dir que ens decanem cap a la reedició del pacte? Ara mateix Esquerra està distant tant de CiU com del PSC. Tots dos s'han portat prou malament amb Esquerra. Convergència, des del primer moment, ha estat obsessionada a tornar al poder i n'ha fet responsable Esquerra. En part tenen raó, però no fins al punt d'haver de fer una oposició a la madrilenya. I el PSC no ha agraït els serveis prestats.

—**Amb un nou candidat del PSC és més fàcil l'anomenada "sociovergència", un govern de CiU i PSC?**

—Sí. Amb Maragall era difícil la sociovergència; amb Montilla és més fàcil, molt més fàcil. Diria més: si la gent no dóna més diputats a ERC, hi ha un altre risc, que és la reedició d'un govern de Convergència amb el suport extern del PP. Quan el senyor Mas demana sis diputats, demana el nombre que li cal per sumar amb PP. Diuen que no pactaran, però, a la investidura, pots rebre els vots de qui vulguis i després governar en minoria. Aquest escenari CiU no l'ha negat.

Àlex Milian